

— Бабо, качвала ли си се на желѣзница или на кола, които се движатъ много силно?

— Да. Та какво отъ това?

— Е, като гледà изъ прозорцитѣ на вагонитѣ, какво видѣ?

— Нищо . . . диреци, дървета, ниви, долчини, мостове . . . всичко бѣга едно слѣдъ друго, а ти си седишъ тамъ, като че ли желѣзницата си трака все на едно и сѣщото мѣсто.

Василчо зарадванъ плѣсна съ ржцѣ и извика: „Ета нà — тѣй е и съ слънцето. Нашата земя толкова силно се движи около слънцето, щото намъ се чини, че слънцето пѣтува, а земята ужъ си стои все на сѣщото мѣсто . . .

Въ туй врѣме вече бѣха дошли отъ работа Василчовитѣ родители. Тѣ чуха тия хубави разговори на „баба и внукъ“ и се зарадваха отъ сърдце.

Ал. Ивановъ.

РЕБУСЪ.

